

„Daj fotke príbeh“ 1. miesto – Kategória ZŠ

Gabriela Galajdová (8.A), ZŠ Komenského Svidník

HLAS...!?

Nepríjemné pálenie v očiach, znova a znova.
Čerstvo si na to spomínam.
Príbeh,
ktorý sa mi vpísal do života.
Smutným podaním,
neopísateľný, skrze slova,
ukrytá bolesť, stále pretrvávajúca,
nepríjemné pálenie v očiach, znova a znova.

Vraj nemám trápiť sa.
Vraj zlo netrvá večne.
Vraj posunúť sa ďalej mám, vravia.
Nie! Vy nerozumiete.
Chcem vrátiť čas.
Na mojej pokožke, cítiť jeho ruky nežné.

Biele dvere uprostred bielej chodby.
Slová zrazu stratené.
Počuť očí klipkanie,
ticho pre mňa smrteľné je.
Zobudte ma z nočnej mory,
dverí náhle otvorenie,
nedokážem prijať odpovede.
Anjeli v bielych plášťoch vravia mi:
„ON spí, zatiaľ spí, my veríme, že sa zobudí...“

Ľudia to nechápu, kým to sami nezažijú.
Ach, už cítim túto vetu.
Držím mu ruku pevne,
bledá tvár, pery suché...
oči nebeskej farby pred svetom ukryté,
na lôžku ležiace telo bezduché.
„Srdce prestalo biť...“
Prosím, nie! Prosím, ešte nie!
Záchranná čata v bielom, obetavé a starostlivé sestry
robili veľa,
urobili všetko a ešte viac.
Stratila sa liekov moc,
v životnom zlome ma drží sestričkin hlas.

Prečo?
Už mi to povedzte!
V tej nevedomosti žiť nemôžem.
V tej bezmocnosti zostávať nechcem.
Prítomnosť sa minulosťou stala.
Ešte dlho v tom budem tápať.
Pýtam sa sám seba!?
Prečo sa to udialo!?
Zobúdzat' sa každé ráno,
bez jeho milých slov, jemných dotykov.
Zaspávať už navždy bez...neho.

Celý život si vyberáme,
kadiaľ ísť,
akej cesty sa uchytiť.
Hľadáme ospravedlnenia a výhovorky,
len aby sme sa pohli.
Bojíme sa zmeny, nechceme sa popáliť.
Už vieme, ako to bolí,
ako dlho trvá, kým sa rana zahojí.

Viem, nemusíte s tým súhlasiť.
Stratiť osobu, ktorú ste milovali,
je z tých bolestí najťažších.
No život, život má dve stránky.

Všetko sa pre niečo deje,
pomôže len zmierenie.
Biela chodba, biele dvere,
veci na prvý pohľad obyčajné.
Za nimi sú však...
city nevyjadrené,
slová nepovedané,
slzy vyronené pre stratu či šťastie,
emócie zmätené,
modlitby delené na vypočuté a nevypočuté,
duše nič netušiace na rozsudok čakajúce...

Príbehy, ktoré majú svojich autorov.
V každej knihe je niekto hrdinom.
Občas sa to zmení,
v momente objaví sa iný.
V mojej knihe života,
hrdina bojoval do poslednej sekundy.
Bola som pri ňom, až do samého konca.
Bude nezabudnuteľným štartom mojej kapitoly.

Môj sen je stať sa sestričkou,
spoznať iných príbehy.
Nedovoliť, aby sa smrť stala hlavnou postavou.
Vidieť šťastné úsmevy,
uzdravovať hrdinov v ľudských životoch,
zabrániť smutnému koncu kapitol a k nedopísaniu kníh.

Sestričky, ďakujeme!
Ste tým, čo potrebujeme!

FNsP J. A. Reimana Prešov – Oddelenie intenzívnej medicíny a anesteziológie